

Nu bliver det personligt

Mød seks mennesker, der alle har én ting til fælles: En udpræget personlig stil, som de ikke lader diktere af modens skiftende luner. Fra direktøren med 50 par cowboystøvler og skuespilleren, der går klædt som en mafioso fra 1950'erne, til den tidligere designunderviser, som aldrig forlader huset uden pink læbestift

TEKST RIKKE AGNETE DAM FOTO ELIZABETH HELTOFT

“Min stil er inspireret af de gamle mafiafilm”

JONATHAN HARBOE, SKUESPILLER

Jeg finder inspiration til min stil udelukkende fra film. Den er inspireret af de gamle mafiafilm, jeg så virkelig mange af, da jeg var 12-13 år – som “Godfather” og “Goodfellas”. Når man lige ser bort fra, at de skildrer et vildt ubehageligt miljø, er 1950'er-stilen fantastisk, og jeg blev helt fortryllet af den. Senere så jeg også “The Talented Mr. Ripley”, hvis univers stadig er min største inspirationskilde.

Den kortærmede skjorte, jeg har på i dag, er magen til den, som Jude Law havde på i filmen. Jeg har altid villet have den og jævnligt søgt på “Jude Law Mr. Ripley skjorte”. En dag, sidste år, opdagede jeg, at det britiske mærke The Scott Fraser Collection havde lavet en kollektion som en hyldest til “The Talented Mr. Ripley”, og jeg købte skjorten med det samme.

Det er først de seneste fem-seks år, at jeg er begyndt at dyrke den klassiske og gammeldags stil fuldt ud. Jeg er nok blevet mere modig og ligeglad med, om folk kigger en ekstra gang. Måske har jeg også fået en livsstil, der passer bedre, når jeg f.eks. ikke længere skater til og fra filmoptagelser.

Jeg ville passe bedre ind i Italien i 1950'erne og 60'erne. Eller bare i Italien i

det hele taget. Jeg elsker at se mænd, der går ned og handler i suits, og kvinder, der ligner fortidens filmstjerner. Jeg elsker i det hele taget at være i Italien, og når jeg er der, dyrker jeg min stil endnu mere, fordi den passer bedre ind i gadebilledet. Mine venner herhjemme driller mig med, at der kan være to af dem i mine bukser, fordi de er så brede. Men det gør mig ikke noget, og jeg bilder mig ind, at de også synes, at det er en meget fed – eller i hvert fald modig – stil, jeg kører.

Et jakkesæt er det mest klassiske og flotteste, en mand kan have på. Jeg bruger det ikke med skjorte og slips til hverdag, men gør det mere afslappet med f.eks. en T-shirt og oprullede ærmer.

Jeg får rettet alle mine jakkesæt til hos en skrædder. Det får jeg i det hele taget gjort med meget af det tøj, jeg køber. En blazer bliver tit syet lidt ind, og et par bukser får f.eks. 5 cm oplæg eller bliver rettet, så de ikke poser forkert – også jeans. Det er selvfølgelig, fordi det ser knaldgodt ud, men også fordi det får mig til at føle mig godt tilpas. Når min kæreste og jeg skal ud, kan jeg bare række hånden ind i skabet og tage et suit ud, og jeg ved, at det sidder, præcis som det skal.

Da jeg lige havde fundet frem til min stil, kunne jeg ikke gå ned at handle uden at være fuldkommen dresset klædt. Men nu har jeg fundet en balance, hvor det er blevet mere min egen stil. Jeg kan sagtens have en sweatshirt eller en cowboyjakke på, men kombineret med et par dressbukser, et par pæne lædersko eller loafers og et pænt ur. Og kostskolehår, som stopper inden skjortekanten bagtil. Kernen i min stil ligger fast, så jeg vil altid have to-tre klassiske ting på. Når jeg tænker over, hvorfor det er dét, jeg føler mig tilpas i, tror jeg, det hænger sammen med, at mine idoler altid har set sådan ud. Ikke kun i film, men også min morfar, som altid gik pænt klædt.

Det er svært at finde det tøj, jeg vil have, fordi jeg ikke følger moden. Den kan skifte, så bukserne bliver bredere, som de er nu, og det gør det i en periode nemmere. Men jeg leder også i vintagebutikker, og selvom størrelserne var nogle andre engang, har jeg bl.a. fundet et mørkeblåt nålestribet 1950'er-suit, der sad som syet til mig. Folk spørger en gang imellem, hvor det, jeg har på, er fra, men det er sjældent, man kan købe det sådan. Så jeg kan godt få lyst til en dag at lave mit eget tøjmærke.

35-årige Jonathan Harboe er skuespiller og har bl.a. medvirket i tv-serien "Sjít Happens", "For enden af regnbuen", "Alfa" og er aktuell i serien "Dopamin" på Discovery.

“Hvis der er noget, der definerer min stil, er det cowboystøvlerne”

MARTIN GJESING, ADM. DIREKTØR I MOON

41-årige Martin Gjesing er grundlægger og adm. direktør i det kreative bureau Moon, der arbejder med mærker som Ganni, Kvadrat, Nike og Rimowa og en del af den nyåbnede Italo Caffé.

Jeg opfatter min stil som klassisk. Men når jeg siger det, plejer folk at grine af mig. Jeg har i mange år holdt mig til klassiske fits som five pocket-jeans og læderbukser, denim- eller læderskjorter, armyjakker a la M65 (militærjakken, der, siden den blev lanceret i 1965, er blevet set som den ultimative af slagsen, *red.*), parkafrakke, en herrefrakke og toknapsjakkesæt, hvilket jo i princippet er basic. Forskellen er måske, at jeg har det på året rundt – og selvfølgelig altid sammen med et par cowboystøvler. Og hvad har jeg så på, når det er 30 grader? Speedos.

Jeg vender altid tilbage til five pocket-læderbukser, læderskjorte, boots og solbriller.

At jeg altid har nærmest det samme på, handler om, at jeg har været i tøjbranchen, siden dengang Diesel peakede i 1990'erne. Det er ved at være længe siden. Ergo har jeg været igennem alle mine crazy outfits for længe siden.

Min stil udvikler sig faktisk ikke. Jeg bliver ikke rigtig længere fristet af nye tendenser, for jeg er så heldig, at Moon arbejder med forskellige brands, hvor vi er helt inde i design- og produktudviklingen, så jeg får det behov dækket igennem mit arbejde. Når produkterne kommer ud senere, er jeg ofte videre og ender med bare at forsætte i det klassiske spor.

De sidste 15 år har jeg bygget en god garderobe af tøj, som jeg bruger hele tiden. Jeg tror på færre, virkelig gode ting. Vi har det samme princip i vores køkken, hvor vi har to knive, som vi bruger til alt.

Jeg arbejdede med Jonny Johansson, grundlægger af Acne Studios, i ti år, og noget af det, vi altid talte om, var, at tøj skulle tilføre en energi, ikke dræne én. Jeg føler, at min stil giver mig den energi hver dag.

Hvis der er noget, der definerer min stil, er det cowboystøvlerne. Jeg har rejst meget de seneste 20 år, og jeg møder ofte mennesker, som genkender mig på mine støvler. Jeg ved ikke, præcis hvor mange jeg har, men det er mere end 50 par. Man kan altid købe et par nye, og når man gør det, skal man kun forholde sig til hvilken type skind, farve og kombinationerne af det. Form og komfort, eller manglen på det, er altid det samme. Man går dem ret hurtigt til, samtidig med at ens fødder jo former sig en smule efter dem. Min fysioterapeut siger, jeg er crazy, fordi jeg kombinerer boots hver dag med daglige løbeture.

For tiden bruger jeg mest et par støvler i gult slangeskind, og jeg har også et par med stars and stripes, som jeg havde på hver dag op til det seneste præsidentvalg i USA. Jeg har desuden været så heldig at designe nogle sammen med det danske tøjmærke Sunflower og det italienske skomærke Buttero, der også producerer for Celine og Hermès. Og så har jeg et par, som min teenagedatter brugte en dag på at sætte simlisten på. Og et par med originalt artwork af den New York-baserede kunstner Landon Metz. Ja, måske er alle mine 50 par mine favoritter.

Jeg har altid solbriller på. Det var vel oprindeligt for at tilføje ekstra attitude, men nu er det mere for at skjule mine aldrende øjne.

“Når jeg tager sort på, er jeg nødt til at tage det af igen”

PERNILLE ROSENKILDE, STYLIST OG INFLUENCER

Jeg har altid bare taget det på, som jeg har det godt i. Det har jeg gjort, siden jeg var barn, også selvom andre sagde, at det da var mere sjovt end kønt. Det var jeg ligeglad med og tog det nærmest som et kompliment.

Farver er en stor del af min stil. Ligesom pailletter og glimmer. Den farve, jeg elsker allermest, er lyserød. Selvom det er en feminin farve, har den noget klassisk og roligt over sig. Mit go-to-look er en tætsiddende sparkedragt med en florlet, pastelfarvet kjole og et par sneakers. Eller et par sribede pyjamasbukser med min Snoopy-sweatshirt.

Når jeg tager sort på, er jeg nødt til at tage det af igen. Jeg føler, at jeg mister styrke. Hvor andre har det modsat, synes jeg, at jeg forsvinder.

Jeg vil selv beskrive min stil som glad. Både fordi den gør mig i godt humør, og fordi jeg kan mærke, at andre bliver glade af den. Jeg får mange kommentarer på gaden, især i udlandet, hvor folk kommer hen og siger, at det er et fantastisk outfit, jeg har på. Og nej, tøj i sig selv kan ikke skabe en revolution, men man kan godt gøre en lille forskel med det. Det er fedt at opleve, at jeg blandt mine følgere på sociale medier har været med til at skabe en farveglad bevægelse. Nogle skriver til mig, at de er begyndt at tage tøj på, som de før ikke turde.

Det vil måske undre nogle, men jeg går meget op i, at der er en balance i mit look. Det er ikke sådan, at der bare skal være farver, pailletter, glimmer og tyl på én gang, og jo mere desto bedre. Slet ikke. Jeg sørger altid for modvægt til en stor flagrende nederdel med f.eks. et par hvide sneakers eller med beige, som nok er min basisnuance. Og når nogen er så søde at give mig f.eks. en fødselsdagsgave, kan de virkelig tage fejl af min smag, fordi de tror, at hvis der bare er glimmer eller farver på, kan jeg lide det. Jeg fik engang et par sneakers fyldt med pailletter, som var noget af det grimme.

Da jeg var yngre og boede hos min mor, der var sygeplejerske, havde vi ikke vildt mange penge. Jeg gik tidligt op i tøj, og vi kunne ikke enes om, hvad der var vigtigt at bruge penge på. Jeg fik et tøjbudget på 200 kr. om måneden, så vi ikke blev uvenner. Det skulle dække alt bortset fra ting som vinterstøvler og undertøj, og det betød, at jeg var nødt til at være virkelig kreativ, for jeg havde ikke råd til den Rosemunde-top til 400 kr., mange af de andre havde. I stedet begyndte jeg at købe vintage, hvilket stadig udgør en stor del af min garderobe. Jeg finder vintage på loppemarkeder eller på Etsy og Ebay, hvilket tager lang tid. Men jeg kan virkelig godt lide det. Mine pyjamasbukser fandt jeg f.eks. til 2 dollar i en vintagebutik uden for nationalparken Joshua Tree. De er mine yndlings, men

32-årige Pernille Rosenkilde er stylist og influencer, og selv hendes køkken matcher hendes farverige stil.

så slidte, at de snart ikke kan mere. Om jeg så brugte 15.000 kr., ville jeg aldrig kunne finde nogle, der kan helt det samme og har samme unikke slid. Det er dét, vintage kan.

Jeg ser min garderobe som et puslespil, hvor jeg føler, at det hele hænger sammen, og hvor det nye, jeg tilføjer, er en ny brik, der passer ind. Og når jeg er ved at købe noget, er det vigtigste, jeg kan spørge mig selv om: “Giver den et *sparkle of joy*?”

“Jeg går aldrig ud ad døren uden pink læbestift”

JETTE WITH, TIDLIGERE DESIGNSKOLELÆRER

Det er umuligt for mig at gå på kompromis med kvaliteten. Ser jeg en skønting, er det afgørende, hvordan den er at røre ved. Poplin, kashmir, silke og uld er kvalitetsmaterialer, som ikke skal blandes med for meget syntetisk. Så snart det er syntetisk, kan jeg ikke holde ud at have det på, og desuden peeler eller krøller det ofte. En bomuldsskjorte kan også krølle, men har du vasket den, og hænger du den til tørre på bøjle, krøller den på en smuk måde. Ikke at jeg ikke stryger. Jeg stryger alt. Også servietter, og jeg lægger mig ikke i sengetøj, der ikke er strøget, det kan jeg slet ikke finde ud af. Nogle siger, at jeg ser ud, som om jeg er pillet ud af en æske.

I min garberobe har jeg stadig tøj fra min mor, der blev 98 år, som 50 år gamle rundhalsede kashmirstrik, hvor jeg har syet læderlapper på albuerne, som er dem, der slides først. Jeg har altid passet rigtig godt på mit tøj. Det kan jo betale sig at reparere, når kvaliteten er så god, at produktet er bevaringsværdigt. Og dengang lavede man kashmir, som ikke peelede, og gjorde den alligevel, var det en ren reklamationssag. Min datter og mit barnebarn går også i min mors og

mit tøj, så når de er på besøg, åbner de altid mit skab, og det er så skønt, når mit barnebarn går rundt i sin oldemors skibukser.

Den skjorte, jeg har på i dag, er nok lavet i 1975. Jeg har altid haft mange skjorter, men i perioder har de ligget langt tilbage i skabet, fordi skjorter ikke skulle være så store. Så tager jeg dem frem igen, når tiden er til det, som nu. Sådan har jeg det med meget af mit tøj. Jeg kan ikke slippe det, når det har været godt gang. Og selvom jeg synes, at min stil er tidløs, følger den jo også moden. Det kan ikke undgås, og det skal det heller ikke. Det er ligesom sproget, hvor nye ord sniger sig ind.

Jeg har altid været meget taljefikseret. Ja, det kræver, at man har en talje, og min talje var engang 58 cm. Så vokser den jo med tiden, til det ubærlige... Selvom man tror, at man kan undgå det. Så nu er den blevet normal. Men jeg har stadig altid skjorten nede i bukserne, for det er det mest klædelige. Lige siden jeg begyndte at studere design som 17-årig, er jeg blevet skolet i at se, hvad der klæder kroppen.

Jeg går aldrig ud ad døren uden pink læbestift. Altid den samme, nr. 49 fra Yves Saint Laurent. Netop den nuance får det bedste frem i mit ansigtsfarver. Mit hår får jeg vasket og sat hos frisør Poul Nejlund og Ole Jeppesen hos Jean-Léonard i Købmagergade. Et tørklæde har jeg også altid på, når jeg går ud. Et, som matcher mit tøj. Jeg har altid gået meget i farver og elsker pink, men mørkeblå er min base, da den er blidere mod ansigtet end sort.

Egentlig er mit tøj ret enkelt, og jeg ser det som et lærred for accessories, som jeg elsker. Ud over tørklæder har jeg altid været meget glad for smykker. Armbånd, ringe og halskæder – bare på med det, og det behøver ikke alt sammen at være den ægte vare, om end jeg f.eks. har et bredt sølvarmbånd med en skarabæ, jeg holder meget af. Jeg havde i mange år et postkort med et billede af en skarabæ, som jeg drømte om at finde til et smykke, og en dag fandt jeg én på en rejse til Egypten. Så satte min mand, der er sølvsmed, den i et armbånd. Et par lækre sko og en håndtaske er også vigtige, for de er ens signatur. De behøver ikke at være fra Hermès eller Gucci, bare de er chikke.

84-årige Jette With er tidligere underviser på Designskolen, hvor hun arbejdede i 45 år og bl.a. har haft Malene Birger, Ivan Grundahl, Helle Hestehave og Rikke Baumgarten blandt sine elever.

51-årige Mads Kornerup er medgrundlægger af Shamballa Jewels, hvor han er kreativ direktør.

“Altid et Ibiza-strejf”

MADS KORNERUP, MEDINDEHAVER AF SHAMBALLA JEWELS

Det, man kan kende mig på, er min strikkede, colombianske skuldertaske, som jeg har i fem farver og altid går med. Jeg kan heller ikke løbe fra, at smykker er en kæmpe del af mit look. Lige meget hvad jeg har på, har jeg et par halskæder på og begge håndled stakket op med armbånd.

Min stil skifter med årstiderne. Om vinteren i Danmark er den sort og lidt rock'n'roll med skinny sorte jeans, sort JBS-T-shirt – jeg har elsket de T-shirts i 30 år – og læderjakke. De sorte jeans er fra Dior Homme, og jeg er nok på tiende par nu. Jeg sætter pris på, at de har så meget stretch, at jeg kan sidde i skrædderstilling i dem. Faktisk tror jeg, at jeg nærmest kunne lave en hel yogasession i de jeans.

Om foråret og sommeren bliver min stil mere Ibiza-præget med slidte blå jeans, en tynd skjorte, hvor jeg har klippet kraven af, eller en T-shirt i jordfarvet tie-dye. Og altid et par Birkenstocks - dem med remmen, der splitter tæerne.

Min stil har altid et Ibiza-strejf med f.eks. det partisanertørklæde, som jeg

har i seks forskellige farver. Har jeg en armyfarvet kashmir på, vælger jeg et armyfarvet tørklæde og kører det farvetema med det sorte. Sådan sætter jeg en farve for den dag.

Ibiza, hvor vi har hus, præger min stil meget. På Ibiza har folk så sindssyg en stil, hvor de blander farver og mønstre og ser coolere end cool ud. Jeg føler, at jeg skal oppe mig, for er man i sort tøj, ligner man én, der lige er kommet fra lufthavnen. Når jeg kommer hjem til København, kan jeg godt føle, at jeg går meget farverigt og bohemet klædt, men så har jeg jo mit asset – mit skæg og mit lange hår. Så tænker folk nok, at “nårh ja, det er sådan noget, som sådan nogle som ham går i.” Jeg kan godt lide at være hippie-agtig. Afslappetheden i det, og at det får folk til at smile. Der er jo noget hyggeligt, sødt og steneragtigt over en hippie. At nogen så kalder mig luksushippie, da mine armyjakker f.eks. er fra Valentino, må de om.

Når designerne kommer med noget nyt, ser jeg på det med nysgerrighed på, om det er noget, jeg kan mikse med mit

eget, men uanset om der kun er baggy bukser, er mine stadig skinny. Det er en stil, jeg har haft i 15-20 år.

Det, der kan få mig til at købe noget, er sindssygt godt håndværk, som på et læderbælte eller en fantastisk kashmir. Min T-shirt-skuffe er også ved at eksplodere. For kan jeg lide noget, køber jeg det i mange farver. Det er vist typisk mænd. Så ved vi, at det sidder, som det skal.

Min allerstørste inspiration er Andrea, min kone, der har været stylist i 20 år. Vi kan klæde os på i hver sin ende af huset og så mødes og begge være i denim fra top til tå. Hun har sindssygt god smag – meget den samme som min, ha, ha ... Også festivalen Burning Man er en fantastisk inspiration for mig, fordi det giver mig lyst til at bryde rammerne og give den gas.

Det, stil handler om for mig, er at turde være anderledes, uden at være bekymret for, hvad andre synes. Uanset hvor pynnet og fjollet man synes, at andre måtte se ud, er det jo lige meget. Det vigtigste er, at de selv synes, at de ser fantastiske ud. Den tanke kan jeg godt lide.

“Mit tøj fylder en bøjlestang på 45 cm”

YVONNE KONÉ, DESIGNER

49-årige Yvonne Koné står bag accessory-mærket Yvonne Koné, der har butik i St. Strandstræde i København.

Kodeordet for min stil har altid været enkelthed. Jeg kan bedst lide at have noget på, der ikke larmer for meget. Fornemmelsen af, at det bare er der og er ubesværet. Tøj må gerne føles luftigt og sprødt, så materialer af høj kvalitet er vigtige for mig – som bomuld, der står lidt af sig selv. Faktisk kan jeg bedst lide at have så lidt på som muligt og kan derfor bedre lide sommer end vinter. Det med at have mange lag tungt uld på føles næsten ubærligt, jeg kan meget bedre lide bare ben og sandaler.

Mine venner synes, at det er sjovt og eksotisk at se mit skab, fordi jeg har så lidt tøj. Det er et 90 cm bredt skab med fire skuffer, og efter min kæreste og jeg er flyttet sammen, deler vi det, så mit tøj fylder en bøjlestang på 45 cm og to skuffer. Jeg har fire par bukser, tre par jeans, alle gamle Levi's 501, et par blazere, nederdele og kjoler og nogle tynde uldbluser. Jeg kan lide overskueligheden i at have lidt, så jeg ikke skal tage meget stilling til, hvad jeg skal have på. Og det er nemt at pakke.

Jeg kan lide idéen om, at mit tøj føles som en uniform. Jeg går i det samme i en lang periode ad gangen. Det, jeg har nu, er måske lige til den skrabe side, men der er rotation i det, så på den måde er det jo lidt snyd at sige, at jeg har så lidt. For har jeg ikke gået med noget i seks måneders tid, giver jeg det videre til min datter og anskaffer mig noget nyt, som så føles forfriskende. Jeg er totalt usentimental omkring mit tøj. Bortset fra en buksedragt, jeg fandt i en vintagebutik på Vesterbrogade, der er som syet til mig.

Min stil er blevet lidt mere elegant med tiden. Hvor jeg engang gik meget i jeans og T-shirts, går jeg nu tit i et par højtaljede bukser og en top. Bukser er i det hele taget min ting, f.eks. fra Mark Tan. Men jeg er tit nødt til at få dem lagt ned og bruge dem med rå kant forned for at opnå den fulde længde. For når man er høj som mig, har man ikke lyst til bukser, der stumper og ser for korte ud. Jeg går typisk i en blazer til, kombineret med en tynd, langærmet uldbluse fra Arket eller en croptop, der understreger taljen, for jeg er meget lige op og ned.

Når noget ikke har en funktion, føler jeg, at det er overflødigt at have på. En taske kan jeg forklare over for mig selv, fordi jeg skal bære ting fra et sted til et andet, og et par sko gør, at jeg ikke har bare fødder og skærer dem. Jeg går med smykker, men maks. to-tre ad gangen. Skal jeg til fest, er smykker en måde at markere det på, netop fordi mit tøj er så enkelt.

Jeg husker ikke, hvornår jeg sidst har købt tøj. Der er perioder på op til et halvt år, hvor jeg ikke orienterer mig mod det. Jeg har personligt ikke brug for at følge moden og referere til tendenser. Det, der kan få mig til at købe noget nyt, er et par nye sko. Vores forårssandaler var endelig kommet forleden, da jeg skulle til fødselsdag, og det gav mig lyst til at redefinere min stil lidt, så jeg fandt en højtaljet pencilskirt med slids i mit skab, jeg ikke havde brugt i noget tid, og tog den på sammen med en blazer.

Jeg bruger flere penge på undertøj end på tøj. Ligesom at få ordnet negle eller få en ansigtsbehandling ser jeg det som noget selvforkælende. Og når man går så enkelt klædt som mig, må basen gerne være helt i orden.